

РЕШЕНИЕ

№ 4146

гр. София, 21.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 22.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **498** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от М.-Д. Арабаджи, представлявана от адв. Б., и Г. А., представляван от адв. С., против Решение № 11-00-835-1/17.12.2021г. на кмета на [община].

В жалбата се сочи, че с оспореното решение административният орган е отказал да издаде български актове за раждане на двамата жалбоподатели, независимо че същите са български граждани по произход. Твърди се, че отказът противоречи на Регламент (ЕС) 2016/1191, поради което се иска неговата отмяна и връщане на преписката на органа с указания за издаване на български актове за раждане.

Ответникът – кмет на [община] не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Производството пред административния орган е започнало по молба с вх. № 11-00-835/15.12.2021г., подадена от М.-Д. Арабаджи и Г. А. до кмета на [община], за преиздаване на актове за раждане. В молбата е посочено, че двамата заявители са български граждани по рождение, тъй като техният баща е български гражданин. Заявителите са родени в Република Гърция и имат издадени гръцки актове за раждане, но нямат издадени български такива, като искането им е било да им бъдат преиздадени български актове за раждане.

Към искането са приложени актове за раждане в оригинал, издадени от Република

Гърция, снабдени с апостил, ведно с легализиран превод, нотариално заверени декларации по чл. 117 КМЧП, заявления по образец – искане за пресъставяне на акт за раждане на български гражданин, роден в чужбина.

С оспореното решение кметът на [община] е отказал да признае, влязлото в сила на 17.09.2003г., Удостоверение за раждане от 09.10.2019г. на Бюро гражданско състояние, [община], област А., Република Гърция, с който се удостоверява раждането на Г. А., пол мъжки, на 17.09.2003г. в общинска единица А., [община], както и е отказал да признае влязлото в сила на 02.08.2000г., Удостоверение за раждане от 09.10.2019г. на Бюро гражданско състояние, [община], област А., Република Гърция, с който се удостоверява раждането на М.-Д. Арабаджи, пол женски, на 02.08.2000г. в [община].

В решението е посочено, че заявленията се разглеждат по реда на чл. 117 и сл. от Кодекса на международното частно право, като с тях е направено искане за признаване по чл. 118, ал. 1 КМЧП на двете удостоверения за раждане. Отбелязано е, че съгласно Закона за гражданската регистрация (ЗГР) гражданите на Република България, които пребивават в чужбина, са длъжни в шестмесечен срок след съставянето на акт за раждане на детето им от чуждестранен местен орган да предоставят или изпратят на българското дипломатическо или консулско представителство в съответната страна заверен препис или извлечение от документа заедно с молба, в която е посочен постоянният им адрес в Република България. В случая тази процедура не е изпълнена. Видно от представените документи, актовете за раждане са съставени през 2000г. и 2003г. Към настоящия момент двамата заявители са вече пълнолетни лица, които могат да си упражнят правата по придобиване на българско гражданство по произход по реда на Закона за българското гражданство.

Не е спорно по делото, а и от приетите доказателства се установява, че двамата заявители са родени в Република Гърция и притежават актове за раждане, издадени от Република Гърция. Не е спорно също така, че техният баща е български гражданин с последен постоянен адрес в Република България в [населено място].

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежни страни срещу подлежащ на оспорване акт – отказ да бъдат издадени български актове за раждане, и в законоустановения срок.

Разгледана по същество е основателна.

С оспореното решение органът е отказал да издаде български актове за раждане на двамата заявители, като е приел, че техните родители не са спазили 6-месечния срок по чл. 70, ал. 1 ЗГР, в който е следвало да предадат или изпратят на българския дипломатически или консулски представител в Република Гърция заверен препис или извлечение от актовете за гражданско състояние, съставени от местния орган по гражданско състояние, както и да съобщят постоянния си адрес в Република България. Приел е също, че заявителите вече са навършили пълнолетие, поради което могат да упражнят самостоятелно правата си по реда на Закона за българското гражданство. Същевременно обаче отказът е мотивиран с правно основание чл. 117 КМЧП, поради което заявителите са насочени към производство по екзекватура по реда на чл. 118 и сл. от КМЧП пред Софийски градски съд.

Мотивите на органа взаимно си противоречат, тъй като Законът за българското гражданство урежда административно производство за придобиване на българско

гражданство единствено по натурализация, а Кодексът за международното частно право предвижда съдебно производство по признаване на чуждестранен съдебен или административен акт при спор относно условията за признаването му.

Законът за българското гражданство определя условията и реда за придобиване, загубване и възстановяване на българското гражданство – чл. 1 ЗБГ. Нормата на чл. 8 ЗБГ предвижда, че български гражданин по произход е всеки, на когото поне единият родител е български гражданин. Такъв е настоящият случай, тъй като бащата на двамата заявители е български гражданин, което е служебно установено и от административния орган. В българското законодателство не е предвидено нарочно производство по „установяване“ на такова гражданство. Единствено се изисква издаването на български акт за раждане въз основа на издадения такъв от чуждестранен компетентен орган. Нарочно производство е уредено единствено за придобиване на българско гражданство по натурализация, какъвто не е настоящият случай. По натурализация се придобива българско гражданство от лице, което не е български гражданин – арг. от чл. 12, ал. 1 ЗБГ. Поради това изцяло неприложимо е позоваването на норми от Закона за българското гражданство.

Съдът споделя доводите на жалбоподателите, че Кодексът за международното частно право също не намира приложение в случая. КМЧП има субсидиарно приложение и се прилага, само когато няма международен акт, акт на правото на ЕС или двустранно споразумение с друга държава – арг. от чл. 3 КМЧП.

Административният орган не е съобразил приложимото право на ЕС - Регламент (ЕС) 2016/1191 на Европейския парламент и на Съвета от 6 юли 2016 година за насърчаване на свободното движение на гражданите чрез опростяване на изискванията за представяне на някои официални документи в Европейския съюз и за изменение на Регламент (ЕС) № 1024/2012. Соченият регламент визира система от мерки за освобождаване от изискването за легализацията или друга формална процедура при взаимното признаване на някои официални документи. В чл. 2 от Регламент (ЕС) 2016/1191 се посочва, че той се прилага за официални документи, издадени от органите на държава членка в съответствие с националното ѝ право, които трябва да бъдат представени на органите на друга държава членка и чиято основна цел е да установят един или повече от следните факти- а) раждане; ... и) произход;... л) гражданство. Единствено в чл. 2, пар. 4 се посочва, че регламентът не се прилага за признаването в държава членка на правните последици, свързани със съдържанието на официалните документи. Но по силата на този регламент държавните и общинските органи са задължени да признаят съответните актове за гражданско състояние в съответствие с принципа за взаимно признаване и правото на свободно движение и установяване в рамките на ЕС.

Мотивите на административния орган по никакъв начин не могат да обусловят отказа му за издаване на исканите актове за раждане. Кметът на [община] посочва, че заявителите са пълнолетни граждани, поради което не може да им бъдат издадени актове за раждане, независимо че са български граждани по произход. Тези съображения не намират законова опора. В Раздел VII от ЗГР е предвидено специално производство по признаването на чуждестранни актове за гражданско състояние, касаещи български граждани – чл. 69 и сл. ЗГР.

Съгласно чл. 69 ЗГР гражданите на Република България, които се намират в чужбина, могат да поискат при спазване на българските или местните закони съставянето на актове за гражданско състояние от съответния български дипломатически или

консулски представител, или от чуждестранните местни органи по гражданското състояние в мястото, където са настъпили събитията, подлежащи на регистрация.

Нормата на чл. 70, ал. 1 ЗГР предвижда, че български гражданин, който е поискал от местен орган по гражданското състояние в чужбина съставянето на акт за гражданско състояние, е длъжен да се снабди със заверен препис или извлечение от съставения акт и не по-късно от шест месеца след съставянето му да го предаде или изпрати на българския дипломатически или консулски представител в тази страна, като същевременно му съобщи постоянния си адрес в Република България.

Според чл. 70, ал. 2 ЗГР, ако българският гражданин не е могъл да предаде или изпрати съставения от местен орган по гражданското състояние в чужбина акт на български дипломатически или консулски представител, той може да го представи направо на длъжностното лице по гражданското състояние в общината по постоянен адрес съгласно чл. 72, ал. 2, т. 1, 2 и 3, заедно с легализиран и заверен превод на български език.

Това означава, че дори и да не е спазен 6-месечният срок по чл. 72, ал. 1 ЗГР, няма пречка българският гражданин да представи съставения от местен орган по гражданско състояние акт за раждане направо на длъжностното лице по гражданското състояние в общината по постоянен адрес, в случаите на акт за раждане – в общината по постоянния адрес на майката, а ако тя не е български гражданин – в общината по постоянния адрес на бащата /чл. 72, ал. 2, т. 1 ЗГР/. Никъде в закона не е предвидено изискване, че актът за раждане следва да се представи единствено от родителите. Още по-малко пък съществува ограничение навършилите пълнолетие лица самостоятелно да се позоват на чл. 72, ал. 2 ЗГР и да представят съставения акт за раждане от чуждестранен орган в общината по постоянния адрес на бащата. Нормата на чл. 72, ал. 2 ЗГР поставя следните условия – лицето да е български гражданин; да притежава акт за гражданско състояние, съставен от местен орган по гражданското състояние в чужбина, който не е предаден или изпратен на български дипломатически или консулски представител; да предаде акта за гражданско състояние на длъжностното лице по гражданското състояние в общината по постоянен адрес; да представи легализиран и заверен превод на български език.

В случая всички условия са изпълнени – заявителите са български граждани по произход; притежават актове за раждане, издадени в Република Гърция, които не са били предадени/изпратени от техните родители на български дипломатически или консулски представител в 6-месечния срок по чл. 70, ал. 1 ЗГР; представили са актовете си за раждане на кмета на [община], който се явява длъжностно лице по гражданското състояние по постоянния адрес на техния баща; представили са и легализиран и заверен превод на български език.

Приложими също така са и нормите на Наредба № РД-02-209 от 21.05.2012г. за функциониране на Единната система за гражданска регистрация, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството. Според чл. 7, ал. 1 от сочената наредба актът за раждане е официален писмен документ, в който по установения в Закона за гражданската регистрация ред длъжностното лице по гражданското състояние регистрира събитието раждане. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 3 от същата наредба акт за раждане се съставя въз основа на препис или извлечение от акт за раждане, съставен от български дипломатически или консулски представител или от чуждестранен местен орган по гражданското състояние, а чл. 13 предвижда, че в акта за раждане задължително се вписва българското гражданство на титуляра и

родителя/ите.

Както се посочи, всички тези изисквания са спазени. Заявителите са представили пред кмета на [община] в оригинал извлечения от гръцките си актове за раждане, придружени с легализиран превод и апостил. По силата на чл. 72, ал. 3, т. 1 ЗГР длъжностното лице по гражданското състояние съставя акт за раждане, като вписва в него името на титуляря, датата и мястото на раждане, пола и установения произход, като тези данни се вземат от представения препис от чуждестранния акт за раждане. Изброените обстоятелства са установени от чуждестранния орган по гражданското състояние и не подлежат на ревизия, нито на допълнително установяване от длъжностното лице при съставянето на български акт за раждане. В случая административният орган действа в условията на обвързана компетентност, а не в условията на оперативна самостоятелност. След като е сезиран, същият следва да издаде съответния акт за гражданско състояние при представянето на изискуемите документи. Органът следва единствено да установи дали актовете за раждане са издадени от длъжностно лице по гражданската регистрация в Република Гърция, след което да впише двамата заявителя в регистрите на населението в Република България /чл. 3, ал. 2, т. 1 ЗГР/ и да им издаде български актове за раждане.

По изложените съображения оспореното решение е незаконосъобразно, поради което следва да бъде отменено, а преписката – върната на органа за ново произнасяне по заявлението съобразно изложените мотиви.

При този изход на спора основателни са претенциите на двамата жалбоподатели за присъждане на направените по делото разноски, съгласно списъци по чл. 80 ГПК, приложени на л. 51 и 54 от делото. На всеки от жалбоподателите следва да бъдат присъдени разноски в размер на 610 лв., от които 10 лв. внесена държавна такса и 600 лв. заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, 27-ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М.-Д. Арабаджи, представлявана от адв. Б., и Г. А., представляван от адв. С., Решение № 11-00-835-1/17.12.2021г. на кмета на [община].
ВРЪЩА преписката на кмета на [община] за ново произнасяне по молба с вх. № 11-00-835/15.12.2021г., подадена от М.-Д. Арабаджи и Г. А., съобразно указанията, дадени в мотивите на решението, в 7-дневен срок от влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА [община] да заплати на М.-Д. Арабаджи, гражданка на Република Гърция, с паспорт № АК615958, издаден на 05.12.2012г. в Република Гърция, сумата 610 /шестстотин и десет лева/, представляваща разноски по делото.

ОСЪЖДА [община] да заплати на Г. А., гражданин на Република Гърция, с паспорт № АМ557556, издаден на 23.03.2016г. в Република Гърция, сумата 610 /шестстотин и десет лева/, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: